

не само не имъ крыеше нижно-то, но воистинну имъ даваше и по вече. когда-то си исполняваха долга. Грыжаше ся за нихъ когда ся нараняваха, и не ги поношаваше никогда неправедно. При томъ послѣдова вторый брань, и Военачалникъ-атъ ся уби отъ непріятели-те и абіе побѣгнаха всички-те войны; но злополучный начена да выка високо какъ предпочита да умре съ оружіе въ руцѣ нежели да побѣгне съ безчестіе. Негови войны му соговориха: какъ не ще го оставять никогда, и добрый неговый примѣръ пренесе на другы-те голѣма посрама; чесо ради наредихася околъ злощастнаго, и ся биха съ толика храбрость, щото взеха плѣнникъ сына онаго непріятеля. Научися царь побѣда-та, возрадовася превосходно, и избра злощастнаго Военачалникъ на всички-те свои войнства. Послѣ го представи предъ царица-та и предъ дещеря си, кои си прострѣха нему руцѣ-те за да ги поздравя. Злощастный гледающій царска-та дещеря коя бѣ весьма красна, возлюби я превосходно. Тогда воистинну падна въ голѣмо злощастіе, зацо си мысляше че единъ чловѣкъ такового состоянія, не бѣ достойнъ да уневѣ-